

hidtil har anseet for at være af det Omfang og af den Betydning, at det har ansat det til en Gage af 1000 Rd." Det forekommer mig, at dette er et saadant Resultat, at man ikke veed, hvorledes man skal hitte ud af det, om man skal antage, at det er Alvor eller at det virkelig kun er Spøg, at det kun er en Prøve, man har gjort med Hensyn til det hele Cumulationsystem, istedetfor at man skulde begynde med at undersøge, hvorledes de praktiske Forhold ere, hvorledes i Virkeligheden de forskjellige Embeder og deres Gagering er, om en Embedsmand har flere Gager og hvilket Resultat det da vil føre til, naar man gennemfører den ene eller den anden Regel. Dette har man ved Loven af 12te Januar 1858 aldeles ikke gjort; man har opstillet en Regel, og jeg skjønner ikke rettere, end at den er opstillet paa Maa og Paa; man har sagt: „Lad os saa see, hvorledes den viser sig i Praxis!" Der som man sammenligner Loven af 12te Januar 1858 med det Lovforslag, som i sin Tid var forelagt om disse Gageringer af Ministeriet, med den Comité-Betænkning, som var afgivet af Universitetet, saa forekommer det mig rigtigst, at man vil see Forskjellen paa, hvorledes en Lov kan udarbejdes. Man vil see, at det Lovforslag, som var forelagt af Ministeriet dengang, var betragtet fra de forskjellige Synspunkter, hvorfra det kunde sees. Man vil finde dert Beregninger over, hvad Virkning Loven vilde have i flere forskjellige Tilfælde i Gjennemsnit, og derved see, hvilket Resultat der efter Sandsynlighed vilde udkomme. Derimod finder man aldeles Intet af denne Natur ved Loven af 12te Januar 1858, saaledes som den foreligger. Den grunder sig paa en Omarbejdelse af et Udvalg i Folkethinget, og jeg skal minde om, hvad den ærede Taler, der havde Ordet sidst, ved en tidligere Leilighed har anført om det Uhenftigtsmæssige i, at Rigsdagen skriver Love, istedetfor at den kun bør deeltage i Lovgivningsarbejdet ved at forbedre de Love, som forelægges af Ministeriet. Jeg skal endelig med Hensyn til Loven af 12te Januar 1858 og dens § 3 gjøre opmærksom paa den sidste Passus af denne § 3, hvori det staaer: „Det forbeholdes iøvrigt nærmere at ordne dette Forhold ved de aarlige Finants-

love, forsaavidt Saabant maatte vise sig nødvendigt." Efterat man altsaa først har givet en Regel for Cumulationen, og efterat man har sagt: „vi frygte for, at den vil vise sig uhenftigtsmæssig, og vi ville altsaa kun anvende den tildeels," saa har man endnu frygtet for, at den endda i Praxis vilde vise sig uhenftigtsmæssig, og overladt til Folkethinget og Ministeriet at rette paa Lovforslaget; thi vel at mærke, naar slige Rettelser foregaae i Finantsloven, da bliver det Ministeren og Folkethinget, der foretage Lovfortolkningen; Landstinget kommer ikke til at deeltage deri; dette ligger i Forholdets Natur; det ligger i, at Finantsloven ikke saaledes kan gennemgaaes i Landstinget, som den bliver gennemgaaet i Folkethinget. Landstinget kan ikke komme til at veie de enkelte Punkter som Folkethinget. Tidligere var det saaledes med Hensyn til Anvendelsen af en Lov, at den fortolkeedes enten igjennem Domstolene, eller man havde overdraget Ministeren at fortolke den alene og altsaa paa sit Ansvar at anvende den; nu har man faaet en tredje Slags Lovfortolkning, som skeer ved Ministeren og Folkethinget, og Landstinget kan saa see til, hvorledes det kan gjøre sin Indskyldelse gjældende paa en saadan Lovfortolkning, som kommer frem gennem Finantsloven. Jeg har tilladt mig at udhøve dette og den egentlige Grund, hvorfor jeg har tilladt mig at opholde mig ved denne Lov af 12te Januar 1858, var den at vise det farlige Spør, som Landstinget er kommet ind paa ved at vedtage en Gageringslov uden at nedsætte et Udvalg og uden at undersøge de Principer, som ligge til Grund for den, uden at see paa, at der foruden de urigtige Principer, der efter min Anskuelse findes i Loven, endnu indeholdes deri, at Landstinget giver Sagen ud af sin Haand ved at tillade, at Fortolkningen kommer frem gennem Finantsloven, Landstinget bør vel vogte sig for, at dets Indskyldelse paa hele Finantsvæsenet synker ned til tilfodt at blive til Intet — at Landstinget synker ned til, hvad Lovene om Finantsvæsenet angaaer, at blive et Appendix til Folkethinget; Landstinget bør da vel erindre, hvad der er skeet, det bør erindre, hvad det har at betyde, at det har vedtaget Loven